

Arrest

nr. 233 606 van 5 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 augustus 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 6 maart 2018 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als moeder van een Belgisch minderjarig kind.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 september 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster dient tegen deze beslissing een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest met nummer 216 845 van 14 februari 2019 vernietigt de Raad de in punt 1.2. bedoelde beslissing.

1.4. De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 13 augustus 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 17 september 2019 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[...] In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 6.03.2018 werd ingediend door: [...]

om de volgende reden geweigerd: 3 X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgisch minderjarig kind, de genaamde [A.M.K.A.] [...] in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80. Er werd reeds eerder een beslissing genomen betreffende deze aanvraag, echter deze beslissing werd op 14.02.2019 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Het verblijfsrecht dient opnieuw geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is haar verblijf ongewenst.

Betrokkene werd veroordeeld omwille van volgende feiten: Op 08.12.1995 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een geldboete van 100 x 150 = 15.000 BEF wegens heling van voorwerpen verkregen dmv een misdaad of wanbedrijf. Op 26.09.2002 door de Correctionele rechtbank van Brugge tot een gevangenisstraf van 2 jaar, met uitstel van 3 jaar behalve de voorlopige hechtenis en een geldboete van 495.79 € wegens diefstal en poging tot diefstal. Op 15.11.2004 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen een veroordeling bij verstek, waarvan het verzet niet onvankelijk is verkaart bij vonnis van 21.06.2005. De veroordeling bedroeg toen 3 maanden gevangenisstraf en een geldboete van 100 € x 5 = 500 €, alsook een bijzondere verbeurdverklaring wegens opnieuw heling van voorwerpen verkregen dmv een misdaad of wanbedrijf. Op 14.07.2014 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen (op verzet dd. 4.12.2012) tot een werkstraf van 46 uur en een geldboete van 26 € x 6 = 156 €, opnieuw wegens diefstal. Op 15.07.2014 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen (op verzet dd. 30.06.2014) tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens Vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of dwangarbeid gesteld is, Vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van 10 jaar tot vijftien jaar op een langere termijn gesteld is. Dit vonnis bestraft eveneens de feiten bepaald door het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen van 8.12.2014. Op 19.03.2019 is dan de meest recente veroordeling gevolgd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is, alsook opnieuw wegens heling van voorwerpen verkregen dmv een misdaad of wanbedrijf tot een gevangenisstraf van 1 jaar, een geldboete van 100 € x 8 = 800 € en een bijzondere verbeurdverklaring. Uit raadpleging van de ANG databank blijkt dat over de jaren er verschillende PV's werden opgesteld (zie daartoe de informatie in het administratief dossier) of elk van deze PV's effectief ten grondslag ligt aan de opgelopen veroordelingen is ons niet duidelijk, evenmin of er nog PV's zijn en een lopend gerechtelijk onderzoek. Uit het dossier blijkt bovendien met mevrouw tussendoor in Zweden in de gevangenis heeft gezeten nl. van 9.10.2008 tot 9.10.2010. Mevrouw had al eerder het land verlaten en was daardoor afgeschreven van ambtswege sinds 24.11.2009. In augustus 2011 werd mevrouw terug ingeschreven, ze vertrok naar Spanje op 1.10.2013 samen met haar gezinsleden. Ondanks de herinschrijving in 2011 werd betrokkene bij verstek veroordeeld voor een aantal feiten, nadien tekende ze dan verzet aan tegen die veroordelingen bij verstek. Enerzijds ingeschreven zijn in België, maar anderzijds veroordeeld worden bij verstek is toch wel heel vreemd. In hoeverre betrokkene daadwerkelijk op het verklaarde adres verbleef na herinschrijving is toch maar de vraag. De vonnissen die in het dossier steken zijn weliswaar oud, maar spreken toch wel boekdelen van de mentaliteit van betrokkene. Zo verkocht betrokkene de goederen door die haar latere echtgenoot, waarmee zij het gemeenschappelijke Belgische kind heeft in functie van wie zij heden het verblijfsrecht wenst te bekomen, had gestolen. Uit een ander vonnis blijkt hoe zij gezamenlijk met een landgenote werd betrapt bij het plegen van gauwdiefstallen. Er staat oa in het vonnis 'De verzetster pleegde in korte tijd talrijke diefstallen, waarbij tijdens haar rooftochten roekeloos, zonder scrupules, gewetensloos en met een niets

ontziende kriminele ingesteldheid opgetreden werd. De lange reeks diestallen en de stoutmoedigheid waarmee deze feiten werden gepleegd getuigen van een diepgaand krimineel gedrag. Hiertegen dient de maatschappij dan ook de worden beschermd.' Er steekt ook een administratief verslag in van een vreemdelingencontrole van 11.02.2012 waaruit blijkt dat betrokkene op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal. Ze was toen reeds houder van de F-kaart die ze bekomen had in functie van haar Belgisch kind en beschikte toen reeds over een invaliditeitsuitkering.

Op basis van al het voorgaande wordt geoordeeld dat betrokkene door haar persoonlijk gedrag wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid en dat het familiale en persoonlijke belang van betrokkene dan ook ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Uit de opeenvolging van de feiten en de aard van de feiten blijkt dat betrokkene niet op het betere pad is sinds ze kinderen heeft, wel integendeel. Mevrouw kreeg met haar eerste partner, die is overleden, 3 kinderen. Deze kinderen zijn geboren in 1991, 1992 en 1995. De eerste veroordeling dateert van 1995. De kinderen die nadien zijn geboren zouden moeten gemeenschappelijke kinderen zijn met de huidige partner, dat hebben zij althans zelf verklaard, twee van die kinderen zijn Belgische kinderen. De vader van de kinderen is eigenlijk ook betrokkene 'partner in crime'. Mevrouw haar eerste veroordeling hield verband met een diefstal die haar echtgenoot had gepleegd. Mevrouw en mijnheer zijn samen veroordeeld in Zweden en hebben diensgevolge daar terzelfdertijd in de gevangenis gezeten. Mevrouw is evengoed als haar man aangehouden geweest in 2017 ten gevolge van PV BG.55.F1/2/321616. Deze zaak moet nog voorkomen. Gezien de gezamenlijke aanhouding is het redelijk te stellen dat zij samen verdacht worden van betrokkenheid bij deze zaak. In die zin heeft ook de echtgenoot van betrokkene, betrokkene niet op het goede pad kunnen brengen, wel integendeel. Er moet dus toe besloten worden dat het gezinsleven mevrouw niet tot meer verantwoordelijk gedrag heeft bewogen, noch het feit dat zij (naar eigen zeggen) zou geïntegreerd zijn, noch het feit dat haar ouders, schoonouders en zus in België verblijven en tal van familieleden ook de Belgische nationaliteit hebben gekregen. Bij deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van het kind. De kinderen die de Belgische nationaliteit hebben kunnen uiteraard hun verblijf in België verder zetten. Het feit dat heden het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd wordt, hoeft daar geen afbreuk aan te doen. Hun vader verblijft immers evengoed in België, de kinderen hebben achtereenvolgens reeds bij de grootouders verbleven alsook bij één van de oudere kinderen gedurende de gevangentijd van betrokkene en haar echtgenoot. In die zin zijn er genoeg volwaardige alternatieven voorhanden waardoor de verdere ontwikkeling en het welbevinden van de kinderen kan gevrijwaard worden zonder dat mevrouw houder is van het verblijfsrecht. Te meer daar de kinderen intussen niet meer zo klein zijn (11, 13 en 14), de baby en peutertijd zijn al lang voorbij. Nergens uit het dossier blijkt dat de aanwezigheid van de moeder onontbeerlijk zou zijn voor de kinderen. Zij kan ook van op afstand nauwe relaties met haar kinderen onderhouden. Voor zover betrokkene deze inspanning zou willen leveren, weerhoudt haar er niets van via bvb sociale media, occasionele bezoeken van de kinderen aan haar, deel te blijven uitmaken van het gezin en vanop afstand haar moederschap uit te oefenen. Voor zover betrokkene en haar echtgenoot het in het belang achten van de kinderen om hun moeder te vergezellen is dit natuurlijk evengoed mogelijk. Beide zijn houder van het ouderlijk gezag over de kinderen en worden verondersteld in het belang van de kinderen over hun verblijfplaats een goede regeling te kunnen treffen.

Overeenkomstig art 43 §2 dient bij het nemen van een dergelijke beslissing ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van het familielid in België, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van oorsprong. Uit het dossier blijkt dat mevrouw sinds 1976 in België verblijft. Dat is natuurlijk al enorm lang. Echter, enerzijds door betrokkene's misdadig gedrag in Zweden anderzijds doordat het gezin op een bepaald moment is geëmigreerd naar Spanje en betrokkene tussendoor ook werd afgevoerd waarbij we niet weten waar ze verbleef, is dat geen ononderbroken verblijf geweest en dient betrokkene heden een nieuw verblijfsrecht te bekomen. Het gaat hier dus niet om het beëindigen van een voortgezet verblijfsrecht, wel om het weigeren van een nieuw verblijfsrecht. Het is niet omdat betrokkene jarenlang houder is geweest van het verblijfsrecht dat zij heden niet aan de verblijfsvoorwaarden zou moeten voldoen om een nieuw verblijfsrecht te verwerven. Nergens is een dergelijke uitzondering in de wet opgenomen. In die zin is het wel degelijk te verantwoorden dat mevrouw, ondanks haar jarenlang verblijf in België, heden het verblijfsrecht niet krijgt. Verder wat betreft haar leeftijd, mevrouw is noch uiterst jong, noch uiterst oud, waardoor het niet toekennen van het verblijfsrecht inhumain zou zijn.

Verder wat betreft betrokkene's gezondheidstoestand. Mevrouw heeft inderdaad meermaals verklaard invalide te zijn en invaliditeitsuitkering te ontvangen. Het bewijs werd daar echter niet van geleverd. De vraag dient dan ook wel gesteld te worden in hoeverre mevrouw daar nog kan van genieten sinds haar verhuis naar Spanje. Wat er ook van zij: betrokkene's invaliditeit heeft haar kennelijk bij de verhuis naar Spanje en het terugkeren naar België niet gehinderd, noch heeft haar invaliditeit haar parten gespeeld bij het misdadig gedrag dat ze vertoonde. Vandaar dat het redelijk is te stellen dat mevrouw voldoende in staat is om voor zichzelf te zorgen, desgevallend te reizen en zelfstandig een nieuw leven te starten in een ander land naar keuze alwaar zij legaal kan binnenkomen en verblijven. Haar gezinssituatie werd reeds besproken. Samengevat is het redelijk te stellen dat haar gezinssituatie niet zo belangrijk is voor mevrouw. Mevrouw heeft alvast haar levenswijze niet geconformeerd om een gezinsleven, in regulier verblijf, te kunnen opbouwen. Ondanks de steun die ze in België ongetwijfeld geniet van haar familie, heeft de familie er haar nooit toe kunnen motiveren de strafrechtelijke bepalingen in België te respecteren. In die zin is een beetje afstand misschien niet slecht. Mevrouw kan op die manier eens herbronnen, nadenken over waar haar prioriteiten liggen, elders met een schone lei herbeginnen, zonder nabijheid van haar echtgenoot, die mogelijks niet altijd een even goede invloed heeft gehad. Mevrouw had moeten weten dat misdadig gedrag en vooral het volharden in dat misdadig gedrag, mogelijks een regulier gezinsleven in de weg zou kunnen staan. Ze heeft het immers al eerder ervaren: ze vroeg herhaaldelijk de Belgische nationaliteit aan die haar stevast werd geweigerd terwijl tal van gezinsleden die nationaliteit wel hebben gekregen. Ze heeft al verschillende keren gescheiden moeten leven van haar kinderen gezien ze zich in nesten had gewerkt, in voorarrest zat, veroordeeld werd. Wat betreft economische integratie kan niets in mevrouw haar voordeel worden vastgesteld. Wel integendeel, ze heeft eerder economische schade toegebracht aan België en aan de arbeidsmarkt door diefstal te plegen en aan heling te doen. Wat betreft haar sociale en culturele integratie neem ik aan dat ze in zekere zin wel geïntegreerd is. Ze is immers reeds als vijfjarige in België aangekomen. Je zou dus mogen verwachten dat ze zich voor een stukje 'Belgische' voelt, overeenkomstig haar verklaringen in haar hoorrecht. Ze moet ook school hebben gelopen in België waardoor ze vermoedelijk één of meerdere van onze landstalen beheerst, echter ze blijkt ook wel heel goed geïntegreerd in criminele middens. Om na een diefstal ook de gesloten goederen kwijt te kunnen, heeft men een goed netwerk nodig. Geïntegreerd zijn in criminele middens kan men echter bezwaarlijk een opsteker noemen. In die zin kan ook haar bindingen met het land van oorsprong worden geduid. Ze stelt dan wel totaal geen affiniteit te hebben met Chili, mevrouw draagt nog steeds de Chileense nationaliteit, is gehuwd met een Chileen, omringt zich met Chileenen of Belgen van Chileense origine. Uit talrijke documenten in het dossier blijkt bovendien dat ze het Spaans nog ruim machtig is. Ze stelt dan wel totaal niemand meer te hebben in Chili, het gesolliciteerd karakter van deze verklaring kan niet worden uitgesloten. Gezien haar Chileens contacten in België, is het redelijk te stellen dat deze tot in Chili reiken en dat mevrouw ook voldoende vertrouwd is met de taal, gebruiken en de mentaliteit van Chileenen om er gemakkelijk terug aansluiting te vinden.

Gezien al deze overwegingen wordt betrokkene's aanvraag tot verblijf geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel onder meer een schending aan van de formele motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 43 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verstrekt in het derde onderdeel van dit middel de volgende toelichting:

"[...] Artikel 43 § 2 vreemdelingenwet stelt:

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De bestreden beslissing houdt louter voor de vorm 'rekening' met deze elementen. In de eerste beslissing was deze motivering volledig afwezig. Dat gegeven op zich wijst er al op dat de huidige motivering er louter is omdat het nu eenmaal moet, maar dat ze op geen enkele wijze leidt tot enige andere of meer genuanceerde beoordeling.

Wat betreft de diverse onderdelen van die motivering merkt verzoekster het volgende op:

-pagina 2 alinéa 3: de kinderen zouden er niet toe geleid hebben dat verzoekster op het betere pad is gekomen, integendeel, want de strafbare feiten zijn begonnen na de geboorte van de eerste kinderen en de tweede man van verzoekster zou haar partner in crime zijn.

Hieruit wordt dan als conclusie getrokken dat het gezinsleven niet in aanmerking moet worden genomen en dat 'wel degelijk rekening is gehouden met het hoger belang van de kinderen

De vraag is wat het één met het ander te maken heeft, of hoe uit vermeld motief zou kunnen afgeleid worden dat daardoor het gezinsleven geen belangrijk element kan zijn bij de afweging.

Het gezinsleven is een realiteit, nog los van de houding van verzoekster of van haar partner; dit staat op zich los van de feiten die verzoekster gepleegd heeft; het gezin, de kinderen, kunnen niet weggecijferd worden om de moeder strafbare feiten heeft gepleegd. Er is geen enkele logische relatie tussen vermeld motief en het belang van de kinderen in het kader van het gezinsleven. Er is geen enkel logisch verband tussen vermeld motief en het belang van de andere families (ouders, schoonouders, zus, die Belgische nationaliteit hebben) en met wie verzoekster gezin vormt/vormde in België.

-pagina 2, alinéa 4: Bij deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Dit is een loutere dogmatische bewering die door de feiten wordt tegengesproken. Het gaat om verschillende kinderen met Belgische nationaliteit. De motieven om dit dan toch verteerbaar te maken zijn het feit dat de kinderen bij hun vader kunnen verblijven, dat zij 'niet meer zo klein zijn', 'dat nergens uit het dossier blijkt dat de aanwezigheid van de moeder onontbeerlijk zou zijn voor de kinderen', dat 'niets haar ervan weerhoudt om via bvb sociale media, occasionele bezoeken van de kinderen aan haar, deel te blijven uitmaken van het gezin', dat verzoekster vanop afstand nauwe relaties met haar kinderen kan onderhouden.

Verzoekster stelt zich vragen naar de ernst van dergelijke motieven. In feite tarten ze de verbeelding. Hoe kan een overheid in alle ernst vooropstellen dat een familiaal leven met kinderen van 11,13 en 14 jaar, maar ook met de oudere kinderen van verzoekster en met haar kleinkinderen, zich onder die modaliteiten kan ontwikkelen?

Verzoekster verwijst hierbij uitdrukkelijk naar wat in het arrest an 14 februari 2019 is gesteld:

"Hoe dan ook, indien verweerder van oordeel zou zijn dat er geen hechte band zou bestaan tussen verzoekster en haar kinderen, kwam het hem toe hierover de nodige onderzoeken te verrichten en hiermee rekening te houden, quod non in casu."

Ook na dit het arrest is het opnieuw 'quod non in casu'. Voor de hier bestreden beslissing heeft verwerende partij geen enkel 'nodig' onderzoek verricht, laat staan ermee rekening gehouden.

Verder verwijst verzoekster naar wat hoger geciteerd is uit het arrest van 14 februari 2019, inzonderheid punt 2.10, dat hier als herhaald wordt aanzien.

-pagina 2, alinea 5: de duur van het verblijf van verzoekster is 'natuurlijk al enorm lang' sinds 1976, echter ze is nog in Zweden en Spanje geweest, het verblijf zou niet ononderbroken zijn en het gaat hier niet om het beëindigen van een voortgezet verblijfsrecht, maar om een nieuw verblijfsrecht, zodat zij aan de verblijfsvoorwaarden moet voldoen om een nieuw verblijfsrecht te krijgen.

De redenering is totaal naast de kwestie. De discussie gaat over de in rekening te brengen elementen van artikel 43 § 2 in geval van een probleem van openbare orde. Dat is de discussie, en de lange duur van het verblijf is hierbij niet zonder reden, het eerste element dat de wetgever ter overweging heeft meegegeven. De beslissing geeft zelf aan dat het verblijf 'al enorm lang' is. Op zich zou dit moeten volstaan om het verblijf toe te kennen. In andere beslissingen wordt regelmatig de verblijfsduur in het land van herkomst afgewogen tegen de jaren van verblijf in België. In casu gaat dit over zes jaar in Chili, en 43 jaar in België.

Verzoekster verwijst hierbij nog naar wat het arrest van 14 februari 2019 op dit punt heeft 'benadrukt' (zie overweging 2.8. arrest, die hier voor herhaald aanzien wordt).

Ook het gegeven dat zij hier bijna de ganse periode van haar verblijf over verblijfsrecht heeft beschikt wordt door vermeld arrest bij de overweging betrokken. Dit is belangrijk daar het in casu - voor wat betreft de lange duur van het verblijf - totaal niet gaat over een persoon die jarenlang illegaal in het land heeft verbleven. Het lange legaal karakter van het verblijf is onmiskenbaar een element dat in overweging had moeten worden genomen; de bestreden beslissing doet dit niet met het motief dat nergens in de wet staat dat als zij al een lang legaal verblijf heeft gehad zij nu niet meer aan de verblijfsvoorwaarden zou moeten voldoen om een nieuw verblijf te verwerven. Zoals gesteld is dit niet de discussie; het gaat er enkel om dat de lange duur van het verblijf een element is waarmee rekening moet worden gehouden en dat het aspect dat dit grotendeels legaal was hierbij moet in rekening worden gebracht. Het is niet ernstig te stellen dat verzoekster zou vooropstellen dat zij hieruit zou afleiden dat zij nu niet meer aan de verblijfsvoorwaarden zou moeten voldoen.

Verzoekster heeft dit nooit gesteld.

-pagina 2, alinea 5: de leeftijd van verzoekster; zij is 'noch uiterst jong, noch uiterst oud', 'waardoor het niet toekennen van het verblijfsrecht inhumaan zou zijn

Een normale lezing van de conclusie van dit motief is dat de beslissing zelf vindt dat het niet toekennen van het verblijfsrecht aan iemand die noch jong noch oud is, inhumaan is. Een andere lezing is niet mogelijk. Verzoekster zou dus verblijfsrecht moeten krijgen.

Verzoekster is op het ogenblik van de beslissing 49 jaar. Op dergelijke leeftijd is het evident niet humaan om deze persoon nog te verplichten zich te 'verplanten' naar een ander land, nog des te meer omdat die persoon al 43 jaar in België is. Het gaat niet om een jong persoon die nog dynamisch is en zich snel elders kan aanpassen. Komt hier nog bij dat verzoekster een medisch probleem heeft (zie verder).

-pagina 2, alinea 5: gezondheidstoestand; verzoekster is invalide maar zou hiervan geen bewijs voorleggen; de vraag zou verder zijn of zij van de invaliditeitsuitkering nog kon genieten toen zij in Spanje is geweest en dat haar invaliditeit haar geen parten heeft gespeeld bij haar misdadig gedrag.

Zoals het arrest van 14 februari 2019 stelt (punt 2.8) blijkt de gezondheidstoestand genoegzaam uit de vragenlijst van verzoekster. In de procedure voor de RvV met betrekking tot de eerste beslissing heeft verzoekster een attest van invaliditeit voorgelegd; dit was bijgevolg gekend in het administratief dossier, (zie stuk)

In essentie gaat het niet over de invaliditeitsuitkering maar over het gegeven zelf dat verzoekster een erkende invalide is. Zij heeft dus een ernstige medische problematiek die in België erkend is. Het motief dat dit haar geen parten heeft gespeeld bij haar misdadig gedrag is volledig voor rekening van verwerende partij; hoe kan verwerende partij daar op dergelijke wijze een uitspraak over doen?

-pagina 3, alinea 1: de gezinssituatie werd reeds hoger besproken; dit zou niet zo belangrijk voor verzoekster zijn gezien haar strafrechtelijk verleden; ondanks de steun van de familie die zij in België ongetwijfeld geniet kan een beetje afstand nemen misschien niet slecht zijn om haar te motiveren de strafrechtelijke bepalingen in België te respecteren, om te 'herbronnen', 'om na te denken waar haarprioriteiten liggen' elders met een schone lei te herbeginnen. Vermelde motieven staan letterlijk in de bestreden beslissing; zij worden door verzoekster niet uitgevonden.

Hoe kan een beslissing in alle ernst dergelijke motieven gebruiken waar het rekening moet houden met het gezinsleven. Het gezinsleven wordt integendeel uitgesloten en de verbanning uit het reëel bestaande gezinsleven wordt zelfs als een positief element gezien. Het is de wereld op haar kop.

Verder wordt opgemerkt dat de beslissing met zoveel woorden erkent dat verzoekster ongetwijfeld steun van haar familie geniet; dit motief zou precies tot het omgekeerde besluit moeten leiden.

-pagina 3, alinea 2: wat betreft de economische situatie kan niets in mevrouw haar voordeel worden vastgesteld; wel integendeel: ze heeft economische schade toegebracht aan België en aan de arbeidsmarkt door diefstal te plegen en aan heling te doen.

De economische situatie van verzoekster is eenvoudigweg niet onderzocht. Het motief dat gegeven wordt is geen antwoord voor wat betreft dit te onderzoeken element.

-pagina 3, alinea 3: wat betreft haar sociale en culturele integratie neem ik aan dat ze in zekere zin wel geïntegreerd is; ze is immers als vijfjarige naar België gekomen, en je zou mogen verwachten dat ze zich voor een stukje 'Belgische' voelt, overeenkomstig haar verklaringen in het hoorrecht. Ze moet ook school hebben gelopen in België waardoor ze vermoedelijk één of meerdere van onze landstalen beheerst; echter blijkt ze ook wel goed geïntegreerd in criminele middens; geïntegreerd zijn in criminele middens kan men bezwaarlijk een opsteker noemen. ...

Opnieuw is dit geen faire balance-toets, maar een louter eenzijdige beoordeling die volledig focust op de strafbare feiten. Het gaat niet om een eerlijke afweging maar om een vooropgesteld oordeel dat omwille van de strafbare feiten alle andere factoren in het niet verdwijnen.

Verzoekster heeft hier effectief school gelopen, zij spreekt perfect Nederlands; dit gaat niet om vermoedens, maar om de realiteit van iemand die sedert haar vijf/zes jaar in België is opgegroeid. Het is volkomen eenzijdig om deze integratie af te doen met de verwijzing naar de 'integratie' in het criminele milieu, welke overigens een loutere bewering is, daar de banden van verzoekster in die zin relatief zijn zoals uit de vonnissen blijkt. Zij is nooit veroordeeld als lid van uitgebreide criminele organisaties; het ging niet om drugs of gewelddelicten.

-pagina 3, alinea 3: bindingen met het land van oorsprong; zij stelt totaal geen affiniteit te hebben met Chili, maar zij heeft nog steeds de Chileense nationaliteit, is gehuwd met een Chileen, omringt zich met Chilenen of Belgen van Chileense origine; zij is het Spaans nog machtig; zij stelt totaal niemand meer te hebben in Chili, maar het gesolliciteerd karakter van de voorgelegde verklaring kan niet worden uitgesloten. Gezien haar Chileense contacten in België is het redelijk te stellen dat deze tot in Chili reiken.

Verwerende partij is er perfect van op de hoogte dat de ganse familie van verzoekster (ouders, zus, eigen zes kinderen...) in België is. Dat zij zich enkel met Chilenen zou ophouden is een loutere bewering die niet steunt op enig onderzoek, is onjuist en is volkomen eenzijdig. Zij heeft door haar jarenlang verblijf in België tientallen contacten met Belgen die geen band hebben met Chili, haar kinderen hebben de Belgische nationaliteit.

Het loutere feit van 43 jaar, sinds haar 5-6 jaar, weg te zijn uit Chili, maakt het evident dat zij daar geen bindingen meer heeft. Dit is de normaliteit zelve, maar blijkbaar geldt deze elementaire logica in casu niet meer. Dit is ook de redelijkheid zelve dat iemand die zo lang en vanaf zeer jonge leeftijd een land verlaten heeft, geen bindingen heeft met dat land. Het is anders dan iemand die op volwassen leeftijd een land verlaat, en/of die er maar een beperkt aantal jaren uit weg is.

De beslissing bevestigt overigens de 'Chileense' contacten van verzoekster 'in België', en dus niet in Chili.

De bewering van het gesolliciteerd karakter van de verklaring wordt verworpen. Deze bewering steunt op niets, en wordt op zich ook niet gemotiveerd.

Aangezien ook de concrete motieven niet afdoende zijn op zich, en evenmin om te voldoen aan de vereisten van de noodzakelijke overweging ervan in het kader van artikel 43 §2 vreemdelingenwet.

Ook het redelijkheidsbeginsel is duidelijk geschonden; het is niet redelijk om een persoon met het familiaal en sociaal profiel en met de historie van verzoekster het verblijf te weigeren op basis van bedreiging van de openbare orde.[...]"

2.2. Verweerder repliceert, voor wat betreft het derde onderdeel van het eerste middel, in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder verwijst naar zijn uiteenzetting in antwoord op het eerste onderdeel en herhaalt dat er uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat door de gemachtigde van de Minister rekening werd gehouden met alle in art. 43, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziene elementen.

Nopens deze elementen kwam de gemachtigde van de Minister tot de volgende vaststellingen:

- de vader van de kinderen is eigenlijk ook betrokkene 'partner in crime';
- verzoekende partij haar eerste veroordeling hield verband met een diefstal die haar echtgenoot had gepleegd

- verzoekende partij en mijnheer zijn samen veroordeeld in Zweden en hebben dientengevolge daar terzelfdertijd in de gevangenis gezeten.;
- er moet dus toe besloten worden dat het gezinsleven betrokkene niet tot meer verantwoordelijk gedrag heeft bewogen, noch het feit dat zij (naar eigen zeggen) zou geïntegreerd zijn, noch het feit dat haar ouders, schoonouders en zus in België verblijven en tal van familieleden ook de Belgische nationaliteit hebben gekregen;
- de kinderen die de Belgische nationaliteit hebben kunnen uiteraard hun verblijf in België verderzetten aangezien hun vader immers evengoed in België verblijft, de kinderen achtereenvolgens reeds bij de grootouders hebben verbleven alsook bij één van de oudere kinderen gedurende de gevangentijd van betrokkene en haar echtgenoot;
- er zijn genoeg volwaardige alternatieven voorhanden waardoor de verdere ontwikkeling en het welbevinden van de kinderen kan gevrijwaard worden zonder dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht.
- nergens uit het dossier blijkt dat de aanwezigheid van de moeder onontbeerlijk zou zijn voor de kinderen.
- verzoekende partij kan ook van op afstand nauwe relaties met haar kinderen onderhouden, voor zover betrokkene deze inspanning zou willen leveren, weerhoudt haar er niets van via bvb sociale media, occasionele bezoeken van de kinderen aan haar, deel te blijven uitmaken van het gezin en vanop afstand haar moederschap uit te oefenen;
- er is geen sprake van een ononderbroken verblijf in België enerzijds door het misdadig gedrag van betrokkene in Zweden en anderzijds doordat het gezin op een bepaald moment is geëmigreerd naar Spanje en betrokkene tussendoor ook werd afgevoerd waarbij niet geweten is waar ze verbleef;
- betrokkene is noch uiterst jong, noch uiterst oud, waardoor het niet toekennen van het verblijfsrecht niet inhumain zou zijn;
- betrokkene heeft meermaals verklaard invalide te zijn en invaliditeitsuitkering te ontvangen, doch het bewijs werd daar echter niet van geleverd;
- de vraag dient gesteld te worden in hoeverre betrokkene r nog kan van genieten van een invaliditeitsuitkering sinds haar verhuis naar Spanje;
- de beweerde invaliditeit heeft verzoekende partij kennelijk bij de verhuis naar Spanje en het terugkeren naar België niet gehinderd, noch heeft haar invaliditeit haar parten gespeeld bij het misdadig gedrag dat ze vertoonde.
- het is redelijk te stellen dat verzoekende partij voldoende in staat is om voor zichzelf te zorgen, desgevallend te reizen en zelfstandig een nieuw leven te starten in een ander land naar keuze alwaar zij legaal kan binnenkomen en verblijven;
- wat betreft economische integratie kan niets in verzoekende partij haar voordeel worden vastgesteld, integendeel, ze heeft eerder economische schade toegebracht aan België en aan de arbeidsmarkt door diefstal te plegen en aan heling te doen;
- verzoekende partij is in zekere mate geïntegreerd, doch geïntegreerd zijn in criminele middelen kan men echter bezwaarlijk een opsteker noemen;
- verzoekende partij stelt dan wel totaal geen affiniteit te hebben met Chili, maar zij draagt nog steeds de Chileense nationaliteit, is gehuwd met een Chileen, omringt zich met Chileenen of Belgen van Chileense origine;
- uit talrijke documenten in het dossier blijkt bovendien dat ze het Spaans nog ruim machtig is;
- Gezien haar Chileense contacten in België, is het redelijk te stellen dat deze tot in Chili reiken en dat mevrouw ook voldoende vertrouwd is met de taal, gebruiken en de mentaliteit van Chileenen om er gemakkelijk terug aansluiting te vinden.

- ...

Gelet op voormelde overwegingen uit de bestreden beslissing is het volstrekt niet ernstig om te voor te houden dat er geen gedegen afweging zou zijn gebeurd in het licht van art. 43, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de gedegen motieven van de bestreden beslissing volstaat niet om het tegendeel aannemelijk te maken.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen. [...]"

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.5. In casu verzocht verzoekster om de afgifte van een verblijfskaart als moeder van een Belgisch minderjarig kind. Verweerder treft een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat toelaat een familielid van een Unieburger/Belgische onderdaan het verblijf te weigeren om redenen van openbare orde.

2.6. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.7. Verzoekster wijst erop dat bestreden beslissing opnieuw onvoldoende rekening houdt met en niet afdoende motiveert over haar persoonlijke omstandigheden, dit in het licht van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat de toegevoegde motieven in de bestreden beslissing louter “voor de vorm” zijn en getuigen van een vooropgesteld oordeel, waarbij een daadwerkelijke afweging van haar persoonlijke elementen en een concreet onderzoek in dit verband nog steeds ontbreken. Verzoekster benadrukt hierbij haar gezinsleven, haar langdurig verblijf en integratie alhier en het gebrek aan banden met Chili, waar zij na haar vijfde levensjaar nooit meer heeft gewoond.

2.8. De Raad kan verzoekster opnieuw volgen in haar betoog. De bestreden beslissing wordt weliswaar bijkomend gemotiveerd, doch vormt geen gedegen afweging van verzoeksters individuele elementen ten opzichte van de elementen van openbare orde, noch van een deugdelijk onderzoek, die beide zijn vereist bij artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Specifiek wat betreft verzoeksters gezinsleven met haar minderjarige kinderen, kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“Bij deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van het kind. De kinderen die de Belgische nationaliteit hebben kunnen uiteraard hun verblijf in België verder zetten. Het feit dat heden het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd wordt, hoeft daar geen afbreuk aan te doen. Hun vader verblijft immers evengoed in België, de kinderen hebben achtereenvolgens reeds bij de grootouders verbleven alsook bij één van de oudere kinderen gedurende de gevangentijd van betrokkene en haar echtgenoot. In die zin zijn er genoeg volwaardige alternatieven voorhanden waardoor de verdere ontwikkeling en het welbevinden van de kinderen kan gevrijwaard worden zonder dat mevrouw houder is van het verblijfsrecht. Te meer daar de kinderen intussen niet meer zo klein zijn (11, 13 en 14), de baby en peutertijd zijn al lang voorbij. Nergens uit het dossier blijkt dat de aanwezigheid van de moeder onontbeerlijk zou zijn voor de kinderen. Zij kan ook van op afstand nauwe relaties met haar kinderen onderhouden. Voor zover betrokkene deze inspanning zou willen leveren, weerhoudt haar er niets van via bvb sociale media, occasionele bezoeken van de kinderen aan haar,

deel te blijven uitmaken van het gezin en vanop afstand haar moederschap uit te oefenen. Voor zover betrokkene en haar echtgenoot het in het belang achten van de kinderen om hun moeder te vergezellen is dit natuurlijk evengoed mogelijk. Beide zijn houder van het ouderlijk gezag over de kinderen en worden verondersteld in het belang van de kinderen over hun verblijfplaats een goede regeling te kunnen treffen”. en “Haar gezinssituatie werd reeds besproken. Samengevat is het redelijk te stellen dat haar gezinssituatie niet zo belangrijk is voor mevrouw. Mevrouw heeft alvast haar levenswijze niet geconformeerd om een gezinsleven, in regulier verblijf, te kunnen opbouwen. Ondanks de steun die ze in België ongetwijfeld geniet van haar familie, heeft de familie er haar nooit toe kunnen motiveren de strafrechtelijke bepalingen in België te respecteren.”

2.10. Verzoekster kan geheel worden gevolgd waar ze stelt dat deze motieven wijzen op een vooropgesteld oordeel en dogmatische beweringen vormen die niet getuigen van een onderzoek naar de banden met haar minderjarige kinderen, waarbij concreet moet worden nagegaan of deze dermate hecht zijn dat de aanwezigheid van verzoekster in het Rijk vereist is – ongeacht de mogelijke alternatieven (cf. arrest K.A. van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 (zaak C-82/16), p. 72 –, wat dan op zijn beurt dient te worden afgewogen tegen de elementen van openbare orde. Verweerder kan niet volstaan met te poneren *“Nergens uit het dossier blijkt dat de aanwezigheid van de moeder onontbeerlijk zou zijn voor de kinderen”* alsook *“Samengevat is het redelijk te stellen dat haar gezinssituatie niet zo belangrijk is voor mevrouw”*, als ze in dit verband geen concreet onderzoek heeft gedaan.

2.11. Specifiek wat betreft verzoeksters langdurig verblijf alhier, stelt de bestreden beslissing:

“Uit het dossier blijkt dat mevrouw sinds 1976 in België verblijft. Dat is natuurlijk al enorm lang. Echter, enerzijds door betrokkene misdadig gedrag in Zweden anderzijds doordat het gezin op een bepaald moment is geëmigreerd naar Spanje en betrokkene tussendoor ook werd afgevoerd waarbij we niet weten waar ze verbleef, is dat geen ononderbroken verblijf geweest en dient betrokkene heden een nieuw verblijfsrecht te bekomen. Het gaat hier dus niet om het beëindigen van een voortgezet verblijfsrecht, wel om het weigeren van een nieuw verblijfsrecht. Het is niet omdat betrokkene jarenlang houder is geweest van het verblijfsrecht dat zij heden niet aan de verblijfsvoorwaarden zou moeten voldoen om een nieuw verblijfsrecht te verwerven. Nergens is een dergelijke uitzondering in de wet opgenomen. In die zin is het wel degelijk te verantwoorden dat mevrouw, ondanks haar jarenlang verblijf in België, heden het verblijfsrecht niet krijgt.”

2.12. Verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat deze redenering naast de kwestie is en dus niet afdoende is. Verzoekster betoogt terecht, *“De discussie gaat over de in rekening te brengen elementen van artikel 43 § 2 in geval van een probleem van openbare orde. Dat is de discussie, en de lange duur van het verblijf is hierbij niet zonder reden, het eerste element dat de wetgever ter overweging heeft meegegeven.”* Verweerder concludeert in de voormelde geciteerde passage dat *“het niet [is] omdat betrokkene jarenlang houder is geweest van het verblijfsrecht dat zij heden niet aan de verblijfsvoorwaarden zou moeten voldoen om een nieuw verblijfsrecht te verwerven. Nergens is een dergelijke uitzondering in de wet opgenomen. In die zin is het wel degelijk te verantwoorden dat mevrouw, ondanks haar jarenlang verblijf in België, heden het verblijfsrecht niet krijgt.”* Dit alles staat als dusdanig evenwel niet ter discussie. Nergens is voorzien en verzoekster beaamt dat, dat een vreemdeling zou zijn vrijgesteld van de verplichting om een nieuw verblijfsrecht te verwerven, louter omdat hij jarenlang een legaal verblijf heeft gehad. Artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet echter wel dat verweerder – wanneer hij overweegt het recht op verblijf te weigeren om redenen van openbare orde – rekening moet houden met de duur van het verblijf. Aldus diende verweerder bij het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening te houden met het langdurig en bovendien grotendeels legaal verblijf van verzoekster. Alvorens het besluit te nemen het verblijfsrecht te weigeren, diende verweerder dit langdurig verblijf concreet af te wegen tegenover de elementen van openbare orde. De Raad kan verzoekster enkel bijtreden waar zij stelt dat dergelijke afweging volledig ontbreekt.

2.13. Voor wat betreft verzoeksters sociale, culturele en economische integratie kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“Wat betreft haar sociale en culturele integratie neem ik aan dat ze in zekere zin wel geïntegreerd is. Ze is immers reeds als vijfjarige in België aangekomen. Je zou dus mogen verwachten dat ze zich voor een stukje ‘Belgische’ voelt, overeenkomstig haar verklaringen in haar hoorrecht. Ze moet ook school hebben gelopen in België waardoor ze vermoedelijk één of meerdere van onze landstalen beheerst, echter ze blijkt ook wel heel goed geïntegreerd in criminele middens. Om na een diefstal ook de

gesloten goederen kwijt te kunnen, heeft men een goed netwerk nodig. Geïntegreerd zijn in criminele middens kan men echter bezwaarlijk een opsteker noemen.”

“Wat betreft economische integratie kan niets in mevrouw haar voordeel worden vastgesteld. Wel integendeel, ze heeft eerder economische schade toegebracht aan België en aan de arbeidsmarkt door diefstal te plegen en aan heling te doen.”

2.14. Verzoekster kan worden gevolgd in haar betoog dat dit *“geen faire-balance toets is, maar een louter eenzijdige beoordeling die volledig focust op de strafbare feiten”*. Er wordt in de bestreden beslissing enigszins laconiek opgemerkt *“ik neem aan dat ze in zekere zin wel geïntegreerd is”*, dat *“je zou mogen verwachten dat ze zich voor een stukje ‘Belgische’ voelt. Ze is immers reeds als vijfjarige in België aangekomen”* en dat *“ze ook school [moet] hebben gelopen in België, waardoor ze vermoedelijk één of meerdere van onze landstalen beheerst”*. De wijze waarop deze stellingen zijn geformuleerd – *“ik neem aan”*, *“je zou mogen verwachten”* en *“vermoedelijk”* – duiden reeds aan dat verweerder zich heeft vergenoegd met het maken van veronderstellingen, zonder een gedegen en concreet onderzoek te verrichten naar de situatie van verzoekster, die sinds haar vijf jaar hier is opgegroeid. Hoewel de Raad verweerder verder kan volgen in zijn stelling dat het plegen van diefstallen de economie schaadt, mag desalniettemin worden verwacht dat het gehele beeld van verzoeksters economische situatie wordt geschetst, quod non. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster in het verleden wel degelijk alhier was tewerkgesteld. Zoals verzoekster terecht opmerkt, is dit *“eenvoudigweg niet onderzocht”*. Verder kan ook enkel worden vastgesteld dat verweerder de elementen van integratie opnieuw niet concreet afweegt ten opzichte van de elementen die de openbare orde raken. De Raad benadrukt nogmaals dat kan worden aanvaard dat verzoeksters strafrechtelijk verleden een contra-indicatie kan vormen voor een goede integratie, maar dat dit verweerder niet ontslaat van de verplichting om een globaal overzicht te schetsen van de sociale, culturele en economische integratie van verzoekster in België. Enkel dan kan er sprake zijn van een gedegen afweging van elementen in het licht van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat verweerder verzoeksters integratie concreet heeft onderzocht – integendeel wordt genoeg genomen met het hanteren van veronderstellingen –, laat staan dat deze vervolgens concreet en gedegen werd afgewogen ten opzichte van de redenen van openbare orde.

2.15. Specifiek voor wat betreft verzoeksters gezondheidstoestand stelt de bestreden beslissing:

“Verder wat betreft betrokkenes gezondheidstoestand. Mevrouw heeft inderdaad meermaals verklaard invalide te zijn en invaliditeitsuitkering te ontvangen. Het bewijs werd daar echter niet van geleverd. De vraag dient dan ook wel gesteld te worden in hoeverre mevrouw daar nog kan van genieten sinds haar verhuis naar Spanje. Wat er ook van zij: betrokkenes invaliditeit heeft haar kennelijk bij de verhuis naar Spanje en het terugkeren naar België niet gehinderd, noch heeft haar invaliditeit haar parten gespeeld bij het misdadig gedrag dat ze vertoonde. Vandaar dat het redelijk is te stellen dat mevrouw voldoende in staat is om voor zichzelf te zorgen, desgevallend te reizen en zelfstandig een nieuw leven te starten in een ander land naar keuze alwaar zij legaal kan binnenkomen en verblijven.”

2.16. Verzoekster kan volledig gevolgd worden wanneer ze betoogt:

“In de procedure voor de RvV met betrekking tot de eerste beslissing heeft verzoekster een attest van invaliditeit voorgelegd; dit was bijgevolg gekend in het administratief dossier, (zie stuk)

In essentie gaat het niet over de invaliditeitsuitkering maar over het gegeven zelf dat verzoekster een erkende invalide is. Zij heeft dus een ernstige medische problematiek die in België erkend is.”

2.17. Het blijkt inderdaad dat verzoekster bij haar verzoekschrift in de zaak bedoeld in punt 1.2. als stuk 3 gevoegd had, *“Attesten invaliditeit”*. De verwerende partij kan aldus worden geacht er kennis van te hebben genomen (cf. RvS, 26 september 2018, nr. 242.435). De essentie is zoals verzoekster betoogt, haar medische situatie concreet in kaart te brengen, waarbij dit element mee betrokken moet worden in de belangenafweging die artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet vereist. De verwerende partij faalt hierin opnieuw.

2.18. Wat betreft de bindingen met het herkomstland, stelt de bestreden beslissing:

“Geïntegreerd zijn in criminele middens kan men echter bezwaarlijk een opsteker noemen. In die zin kan ook haar bindingen met het land van oorsprong worden geduid. Ze stelt dan wel totaal geen affiniteit te

hebben met Chili, mevrouw draagt nog steeds de Chileense nationaliteit, is gehuwd met een Chileen, omringt zich met Chilenen of Belgen van Chileense origine. Uit talrijke documenten in het dossier blijkt bovendien dat ze het Spaans nog ruim machtig is. Ze stelt dan wel totaal niemand meer te hebben in Chili, het gesolliciteerd karakter van deze verklaring kan niet worden uitgesloten. Gezien haar Chileens contacten in België, is het redelijk te stellen dat deze tot in Chili reiken en dat mevrouw ook voldoende vertrouwd is met de taal, gebruiken en de mentaliteit van Chilenen om er gemakkelijk terug aansluiting te vinden.”

2.19. De Raad kan verzoekster volledig bijtreden waar zij stelt dat het beweringen betreft, die niet steunen op enig onderzoek. Er wordt gewoonweg geponeerd dat verzoekster zich zou omringen met Chilenen of Belgen van Chileense origine. Verweerder toont evenwel niet aan op grond waarvan hij tot deze vaststelling zou zijn gekomen. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt alvast niet dat zich hierin stukken bevinden die erop duiden dat verzoekster zich uitsluitend zou omringen met personen met Chileense origine. In zoverre verweerder hiermee zou duiden op contacten van verzoekster met haar Chileense familie, zegt dit niets over haar eventuele binding met Chili. Deze familieleden hebben thans immers de Belgische nationaliteit en verblijven alhier. Zoals verzoekster bovendien terecht opmerkt betreft het dan in het beste geval “Chileense” contacten met mensen in België en niet in Chili. Verzoekster bekritiseert ook terecht de vaststelling van verweerder dat haar verklaring dat zij niemand meer heeft in Chili een gesolliciteerd karakter heeft. Het blijkt immers niet waarop die motivering steunt. Alleszins had verweerder een concreet onderzoek moeten voeren naar de daadwerkelijke bindingen van verzoekster met Chili waar ze 43 jaar geleden is vertrokken en of de contacten met Chilenen in België “tot in Chili reiken”, quod non in casu.

2.20. Verzoeksters profiel, waarbij zij reeds op vijfjarige leeftijd naar hier is gekomen, grotendeels alhier een legaal verblijf heeft gekend en moeder is van meerdere minderjarige Belgisch kinderen, is niet alledaags. Verzoekster heeft aangetoond dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd over de concrete elementen van haar zaak, hierover onvoldoende onderzoek heeft verricht en geen afdoende belangenafweging in het licht van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet heeft verricht. Aangezien voormelde bepaling de verwerende partij oplegt rekening te houden met diverse elementen volstaat één vastgesteld gebrek in dit verband reeds om de bestreden beslissing te vernietigen. Ten slotte kan de Raad het niet nalaten vast te stellen dat de bestreden beslissing naast vooropgestelde oordelen en dogmatische beweringen tevens een aantal badinerende opmerkingen bevat zoals, “in die zin is een beetje afstand misschien niet slecht. Mevrouw kan op die manier eens herbronnen, nadenken over waar haar prioriteiten liggen, elders met een schone lei herbeginnen.” Iets dergelijks is misplaatst en onnodig.

2.21. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan al wat voorafgaat. Voor wat verweerders betoog inzake de schending van de formele motiveringsplicht betreft, kan worden verwezen naar punt 2.3. Door de motieven van de bestreden beslissing te citeren, louter te volharden dat hieruit zeer duidelijk blijkt dat hij wel degelijk rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden van verzoeksters zaak en te poneren dat hij hiernaar een grondig onderzoek heeft verricht, weerlegt verweerder de concrete grieven van verzoekster niet. In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt in zijn nota heeft verzoekster in haar verzoekschrift niet louter aangegeven “het niet eens te [zijn]” met deze motieven.

2.22. Een schending van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet juncto de formele motiveringsplicht juncto het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien een aangevoerd onderdeel van het eerste middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen en evenmin van het tweede middel (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 augustus 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA